

KRÓLOWA ANIOŁÓW

Wieliczko 28.01. 2001 Nr 4 (260)

WIERZĘ !

W BOGA OJCA

„Ja Jestem, Który Jestem”

Objawiając swoje imię Bóg objawia równocześnie swoją wierność, która nie ma ani początku, ani końca, obejmuje zarówno przeszłość („ Jestem Bogiem ojca twego”, jak i przyszłość („ Ja będę z tobą”,) . Bóg, który objawia swoje imię jako „Jestem”, objawia się jako Bóg , który jest zawsze przy swoim ludzie, aby go zbawić.

W JEZUSA CHRYSZTUSA SYNA BOŻEGO JEDNORODZONEGO

Jezus

Arcykapłan raz w roku wzywał imienia Boga Zbawiciela dla wynagrodzenia za grzechy Izraela, po pokropieniu prześlągalni w Miejscu Najświętszym krwią ofiary. Prześlągalnia była miejscem obecności Boga. Gdy św. Paweł mówi o Jezusie, że „Jego to ustanowił Bóg narzędziem prześlągalania przez wiarę mocą Jego krwi”, oznacza to, że w jego człowieczeństwie „Bóg jednał ze sobą świat”.

W DUCHA ŚWIĘTEGO

II. Imię, określenia i symbole Ducha

Symbole Ducha Świętego

Woda. Symbolika wody oznacza działanie Ducha Świętego w sakramencie chrztu, ponieważ po wezwaniu Ducha Świętego staje się ona skutecznym znakiem sakramentalnym nowego narodzenia; jak nasze pierwsze naturalne narodzenie dokonało się w wodzie, tak woda chrzcielna rzeczywiście oznacza nasze narodzenie do życia Bożego, które jest nam udzielane w Duchu Świętym. „Ochrzczeni w jednym Duchu” zostaliśmy również „napełnieni jednym Duchem”. Duch jest więc także w sposób osobowy Wodą żywą , która wypływa z boku Chrystusa ukrzyżowanego jak ze swego źródła i która tryska w nas na życie wieczne.

Zawierzmy Maryi

Rozważania o Matce Boga i Matce ludzi

DZIEWICA MODŁĄCA SIĘ

Odpowiedź Maryi na słowa zwiastowania wyraziła się również w modlitwie. Świadczy o tym ewangelijna scena nawiedzenia. W domu Zachariasza i Elżbiety, w odpowiedzi na powitanie swojej krewnej, Dziewica Maryja wyśpiewała *Magnificat*. Była to „szczególna modlitwa Maryi i właściwa pieśń czasu mejsjańskiego, w której łączy się świąteczna radość Starego i Nowego Izraela” (MC 18).

Można powiedzieć, że to niejako cały lud Boży ustami Maryi wielbi swego Boga. W tej wyjątkowej modlitwie cały czas dochodzi do głosu świadomość Bożego wybrania, a zarazem pokora uniżonego człowieka: „wielkie rzeczy uczynił mi Wszechmocny” i „wejrzał na uniżenie służebnicy swojej” (Łk 1, 49. 48).

Magnificat jawi się jako zwierciadło duszy Maryi - wyraża tajemnicę Jej niezrównanej wielkości i Jej niezgłębionego uniżenia. Jeżeli Dziewica z Nazaretu została wyniesiona przez Boga tak wysoko, to dlatego, że umiała stanąć na ostatnim miejscu pośród swojego ludu. *Magnificat* to wielbiąca Boga radość zbawionego stworzenia. „To, co - w momencie zwiastowania - pozostawało ukryte w głębi <posłuszeństwa wiary>” - czytamy w *Redemptoris Mater* - to teraz niejako wybuchaj jasnym, ożywczym płomieniem ducha. Słowa, którymi Maryja przemawia na progu domu Elżbiety, stanowią *natchnione wyznanie tej wiary, w której odpowiedź na słowo objawienia wyraża się duchowym i poetyckim uniesieniem całej Jej ludzkiej istoty ku Bogu*” (RM 36). Maryja cała wypowiada się w tej modlitwie uwielbienia swojego Stwórcy i Zbawcy.

Matka Jezusa jako „Dziewica modląca się” staje przed ludem Nowego Przymierza. Kościół przez wieki powtarza Jej kantyk uwielbienia. *Magnificat* jest dla wszystkich wierzących szczególnie szkołą modlitwy. Nauczycielką jest sama Dziewica z Nazaretu. W tej szkole nie może zabraknąć nikogo z nas.

Woda chrztu jest tak mokra,
że nigdy nie wyschnie.
Dlatego uchroni cie
przez całe życie
i poza jego progiem
przed pragnieniem.

068

A. Kappes

Nie za późno

Choć zwykle chrztu udziela się już niemowlętom, zdarzają się chrzty dorosłych i młodzieży. Na pytanie, dlaczego zdecydowałaś się teraz na chrzest, pewna młoda kobieta odpowiedziała: „Gdy zastanawiałam się nad moim życiem, poczułam się jakby religijnie bezdomna i odczułam wielki niepokój. W wierze odnalazłam wreszcie odpowiedź na moje pytania życiowe i czuję, że ocaliłam moje życie przed bezsenssem”.

Dziś tj. 28. 01. 2001 r
NIEDZIELA 4 zw.C

☐ Dziś o godz. 15.00

Nabożeństwo Słowa Bożego

☐ W tygodniu Msze św.: w

poniedziałek o godz. 7.30, we

wtorek i środę Mszy św. nie będzie. ☐ W poniedziałek rocznica śmierci Śl. B. Bronisława

Markiewicza. Modlimy się o jego rychłą beatyfikację. ☐ We czwartek 1.02 dzień imienin Ks.

Arcybiskupa Seniora Ignacego Tokarczuka, a

w piątek 2.02 rocznica konsekracji Ks. biskupa

Bolesława Taborskiego. W tych dniach modli-

my się w ich intencji. ☐ W piątek 2.02 Święto

Ofiarowania Pańskiego. Msza św. z

poświęceniem gromnic o godz. 9.00. Druga

Msza św. o godz. 17.00. ☐ W tym tygodniu

pierwszy czwartek, piątek i sobota. We

czwartek spowiedź od godz. 16.00, o 17.00

Msza św. W piątek spowiedź od godz. 16.00

Msza św. o 17.00. W sobotę Msza św. o 16.30

☐ Spotkań i szkoły modlitwy nie będzie.

III Jak celebrować się sakrament chrztu Wtajemniczenie chrześcijańskie.

Gdy ktoś chciał stać się chrześcijaninem, musiał - od czasów apostołskich - przejść pewną drogę i wtajemniczenie złożone z wielu etapów. Można tę drogę przejść szybciej lub wolniej. Zawsze powinna ona zawierać kilka istotnych elementów: głoszenie słowa, przyjęcie Ewangelii, które pociąga za sobą nawrócenie, wyznanie wiary, chrzest, wylanie Ducha Świętego, dostęp do Komunii Eucharystycznej. W tym tygodniu za **łaskę chrztu św. dziękują:** 29.01 Barbara Szyslak; 31.01 Aleksandra Jaracz, Barbara Lipka, Kacper Ochała; 1.02 Zofia Liwosz, Wacław Szczurek, Krystyna Szombara; 2.02 Henryk Piotrowski, Danuta Sęp, Czesława Szczurek.

Malżeństwo w Panu.
Na początku swojej publicznej działalności Jezus dokonuje pierwszego znaku - na prośbę swej Matki - podczas ucztu weselnej. Kościół nadaje wielkie znaczenie obecności Jezusa na godach w Kanie. Widzi w tym potwierdzenie, że małżeństwo jest czymś dobrym, oraz zapowiedź, że od tej pory będzie ono skutecznym znakiem obecności Chrystusa.

Za łaskę sakramentu małżeństwa dziękują w rocznicę jego zawarcia: 31.01 Danuta i Rudolf Czelmań; 2.02 Irena i Franciszek Gi-badło, Maria i Kazimierz Przybyła; 4.02 Beata i Alain Bossekota.

Malżeństwo w Panu.

Na początku swojej publicznej działalności Jezus dokonuje pierwszego znaku - na prośbę swej Matki - podczas ucztu weselnej. Kościół nadaje wielkie znaczenie obecności Jezusa na godach w Kanie. Widzi w tym potwierdzenie, że małżeństwo jest czymś dobrym, oraz zapowiedź, że od tej pory będzie ono skutecznym znakiem obecności Chrystusa.

Za łaskę sakramentu małżeństwa dziękują w rocznicę jego zawarcia: 31.01 Danuta i Rudolf Czelmań; 2.02 Irena i Franciszek Gi-badło, Maria i Kazimierz Przybyła; 4.02 Beata i Alain Bossekota.

„Wierzę w ciała zmartwychwstanie” Wiara w zmartwychwstanie zmarłych była od początku istotnym elementem wiary chrześcijańskiej. „Zmartwychwstanie umarłych jest ufnością chrześcijan; ta wiara nas ożywia”. W rocznicę śmierci polecamy Miłosierdziu

Bożemu dusze wiernych zmarłych: 29.01 + Marcela Firlej; 31.01 + Katarzyna Nowak; 2.02 + Stanisław Klecha; 3.02 + Józef Zajdel;

4.02 + Józef Śliwiński **Wieczny odpoczywanie racz im dać Panie**

Błogosławieni umarli, którzy w Panu umierają.

w dniu 22.01.2001 roku odszła do Pana

śp. Janina Smaga lat 61

Duszę Jej polecamy Bożemu Miłosierdziu a Rodzinie składamy wyrazy współczucia. Ks. Proboszcz i Parafianie.

Msze św. 1. pon.29.01.....

+ 2. wt. 30.;.....

3. śr. 31.01. + Katarzyna Nowak.

4. czw. 1.02 +

5. piąt. 2.02 r. + Stanisław Klecha,...

w + Edward Wójtowicz ;

6. sob. 3.02. *Dziękczynna z Liwosza*

7. n. 4.02 + Justyna i Franciszek Kręząlek.

W kościele sprzątały: Bożena Włodyka, Bogumiła Leśniak, Bernardetta Szwał. **Bóg zapłać!**

28 stycznia 2001

IV Niedziela Zwykła C

Ewangelia: Łk. 4,21—30

Na te słowa wszyscy w synagodze unieśli się gniewem. Porwali Go z miejsca, wyrzucili Go z miasta i wyprowadzili aż na stok góry, na której ich miasto było zbudowane, aby Go strącić.

On jednak przeszedłszy pośród nich oddalił się

*Jezu, nie odchódź !
Pozostań z nami!*

List apostolski
Novo Millennio Ineunte
Ojca Świętego Jana Pawła II

do biskupów, duchowieństwa i wiernych na zakończenie Wielkiego Jubileuszu Roku 2000

Do Biskupów,
do Kapłanów i Diakonów, do Zakonników i Zakonnice oraz
wszystkich Wiernych

1. Na początku nowego tysiąclecia, gdy kończy się rok Wielkiego Jubileuszu, w którym świętowaliśmy uroczyste dwutysięczną rocznicę narodzin Chrystusa, i gdy przed Kościołem otwiera się nowy etap drogi, rozbrzmiewa w naszych sercach echo słów, jakimi pewnego dnia Jezus, skończywszy przemawiać do tłumów z łodzi Szymona, wezwał Apostoła, aby "wy płynął na głębie" na połów ryb: *Duc in altum* (Łk 5, 4). Piotr i jego pierwsi towarzysze zaufali słowu Chrystusa i zarzucili sieci. «Skoro to uczynili, zagarneli (...) wielkie mnóstwo ryb» (Łk 5, 6).
Duc in altum! Dzisiaj te słowa skierowane zostają do nas i wzywają nas, byśmy z wdzięcznością wspominali przeszłość, całym sercem przeżywali teraźniejszość i ufnie otwierali się na przyszłość: «Jezus Chrystus wczoraj i dziś, ten sam także na wieki» (Hbr 13, 8).

Kościół przeżywał w tym roku wielką radość, oddając się kontemplacji oblicza swego Oblubieńca i Pana. W szczególny sposób stał się też ludem pielgrzymującym, prowadzonym przez Tego, który jest "Wielkim Pasterzem owiec" (por. Hbr 13, 20). Z niezwykłym entuzjazmem, który ogarnął wielu jego członków. Lud Boży w Rzymie, podobnie jak w Jerozolimie i we wszystkich Kościołach lokalnych, przeszedł przez «Świętą Bramę», którą jest Chrystus. Do Niego, który jest celem historii i jedynym Zbawicielem świata, wznosiło się wspólne wołanie Kościoła i Ducha: "Marana tha - Przyjdź, Panie Jezu" (por. Ap 22, 17. 20; 1 Kor 16, 22).

Nie sposób zmierzyć działania łaski, która w ciągu całego roku poruszała sumieniami. Z pewnością jednak «rzeka wody życia», nieustannie wypływająca «z tronu Boga i Baranka» (por. Ap 22, 1), rozlała się na cały Kościół. Jest to woda Ducha Świętego, która gasi pragnienie i odnawia (por. J 4, 14). Jest to litościwa miłość Ojca, która w Chrystusie została nam jeszcze raz objawiona i darowana. Na końcu tego roku możemy znów powtarzać z weselem odwieczne słowa wdzięczności: "Dziękujcie Panu, bo jest dobry, bo łaska Jego trwa na wieki" (Ps 118 [117], 1).

2. Pragnę zatem zwrócić się do was, moi drodzy i wraz z wami śpiewać hymn uwielbienia. Od początku mego Pontyfikatu myślałem o Roku Świętym 2000, jako o dacie przełomowej.

Zdawałem sobie sprawę, że jego obchody będą opatrnościowym doświadczeniem, przez które Kościół zostanie wezwany - w trzydziście pięć lat od zakończenia ekumenicznego Soboru Watykańskiego II - do refleksji nad kształtem swojej odnowy, aby dzięki temu mógł z nową energią podjąć swą misję ewangelizacyjną.

Czy Jubileusz osiągnął ten cel? Bóg widzi nasze wysiłki - nasze ofiarne starania i nieuniknione ułomności. Nie możemy wszakże uchylić się od obowiązku dziękowania za «wielkie dzieła», jakich Bóg w nas dokonał. «Misericordias Domini in aeternum cantabo» (Ps 89 [88], 2).

Zarazem jednak wszystko, co wydarzyło się na naszych oczach, wymaga ponownego przemyślenia i w pewnym sensie odczytania, abyśmy mogli usłyszeć, co Duch powiedział do Kościołów w ciągu tego roku tak bogatego w przeżycia (por. Ap 2, 7. 11).